

GÖNÜL ALTUN YAZDI

İPEK GELİN

11 Aralık 1987 de Adile Naşit öldü. Ben, 11 yaşındayken...İnanmadım. Çünkü bizim evde başka bir isimle yaşıyordu Hababam Sınıfı 'nın "Hafize Ana" sı.

İpek Demir... Nam-ı diğer "İpek Gelin"... Benim anneannem. Öyküsünü yazmazsam, hayatımın eksik kalacağına inandığım," İstediyin olmuyorsa olanı istemeyi öğrenmelisin" diyen eşsiz kadın.

Anneanneme dair ilk keşfettiğim başkalık, ismiydi. Benim çocukluğum, adı "İpek" olan anneannelerin devri değildi. Kıvırcık saçlı, mavi gözlü, kısa boylu.. Üstelik çok da güzeldi.

Namaz ve oruç borcu olmadığı için dini geceleri özel ibadetlerle geçirirdi.

Normal akışta ise, dedemin rakı sofrasını hazırlar, namaz kılmaya giderdi.

Hayata ait bize verdiği ilk dersti bu. Bilmiyorum belki de benim çok dikkatimi çekmişti. Hiçbir sitem, hiçbir öfke, hiçbir eleştiri. Hoşgörünün sus pus olmuş şaheseri. Üstelik zorlaması, başa kakması ve üzerinde durulması bile olmayan çift taraflı bir gönül genişliği...Birbirine sevgi ve saygıyla kenetlenmiş, her birinin kendi özgürlüğünde huzuru bulduğu ve istisnasız hepimizin özlem duyduğu bir evlilik hikayesiydi onlarınki.

Dedemi hayal meyal hatırlıyorum. Asker olması nedeniyle sert görümlü ancak naif yürekli ve centilmen bir beyefendiydi. Vefat ettikten sonra anneannemden ve annemlerden dinlerdim anılarını. "Ben onu kırmazdım, o da beni incitmezdi" derdi anneannem."Gel beraber sigara içelim İpek" derse beraber sigara içerlermiş keyifle.

Bir gün dizi izlerken ses yükselmiş olmalı ki anneannem "Ne oluyor kızım?" diye sordu bana. "Karı koca kavga ediyor" dedim." Kızım sus, kocayla kavga mı edilir?" diye bir cümle duyunca ezberimin kökten bozulduğunu hatırlıyorum. Şaka değil, dedemle hiç kavga etmemiş. Sonraları bu konular konuşulduğunda "Bilmem ben öyle kavga ettiğimizi" derdi.

Herkesin gönlünde sımsıcak bir yeri vardı "İpek Gelin"in. Mahallenin iğnecisi, düğünlerin aşçısı, evcilik oyunlarımızın başrol oyuncusuydu. Küçük büyük demez, herkesin gönlünü güderdi. İnsanlar hakkında kötü düşüncesine şahit olmadık.

Dedemin görevi dolayısıyla bulunduğu, şartları çok kötü olan şehirlerdeki anılarını anlatır ancak şikayet etmezdi.

On çocuğunu bebekken kaybeden o müstesna kadın, dayımı otuz üç yaşında trafik kazasında kaybettiğinde bir gecede şeker hastası oldu. Elbette çok üzüldü, kahroldu ama en ufak bir isyan, en ufak bir hayattan kopuş işareti göstermedi. Anneannem, benim düşünceme göre acının tarifsiz şeklini, teyzemin de otuz sekiz yaşında kanserden vefat etmesiyle yaşadı. Bir tek ondan sonra kendi kendine konuştuğuna "Ah yavrum, vah çocuğum" gibi ifadelerine tanık olmuşluğum vardır. İsyana dönmeyen acının tarifiydi bu.

"Hastane Önünde İncir Ağacı" en sevdiği türküydü. Babamın kucağında vermiş son nefesini. Yaşadığı gibi kimseye yük olmadan, dert vermeden... Ben dahil, pek çok kişinin sahip olamayacağı bir yaşam öyküsüyle anneannem, anlatılmaya layık bir değer olarak geçip gitti bu dünyadan.

Küçük bir Not: Annem, annesine ait bu yazıyı maalesef okuma yazma bilmediği için okuyamayacak. Anneannem ise, Kuran-ı Kerim üzerinden nasıl başarmışsa okuma yazmayı öğrenmişti.

Umut ederim ve dilerim ki kendisinden bir Fatiha'yı esirgemezsiniz.